

De Journalist

Magazine van de VVJ

België-Belgique

P.B.

8900 IEPER 1

3/8136

Afgiftekantoor Ieper

Dossier: Nieuwsredacties op volle toeren

Prijsverhogingen maken het uitgevers niet gemakkelijk

Erkenningscommissie: 500 aanvragen te kort

Inhoud

Actueel

Spijtig dat hiervoor bomen moesten sneuvelen **4**

Onder embargo

4

Dossier

Bij het tweede vliegtuig wisten we dat het géén ongeval was... **5**

Pers in oorlogsgebied **7**

Aanslagen brengen media financieel in nog moeilijker parket **8**

Suzy Hendrikx: Emotioneel betrokken

Greet De Keyzer: Nog maanden hectisch

Steven De Foer: Onvoorbereid vertrokken

Philippe Ghysens: Quotes genoeg? **9**

Jef Lambrecht: Blinde vlek

Commerciële radio's **9**

Actueel

Lezersbrief: Het Volk **10**

Nieuws uit de verenigingen

Hernieuwing persdocumenten 2002-2006: 500 dossiers te kort **11**

Hou 'De Journalist' in de gaten!

JAM: Nieuwe aansluitingen - strakke timing

Actueel

Ann D'hoir overleden **12**

Mens achter het nieuws

Als syndicaal afgevaardigde doe je constructief werk **13**

Foto: Press News

Nieuwsexplosie volgde op terroristische aanslagen.

Magazine van de Vlaamse
Vereniging van
beroepsJournalisten

2de jaargang
25 september 2001, nummer 37
Verschijnt veertiendaags

Redactieraad

Jan Backx
Laurent Coppens
Pol Deltour
Farid El Mabrouk
Wout Pittoors
Luc Standaert
Luc Vanheerentals
Pol Van Mossevelde

Redactie en coördinatie

Ann Deceunynck
Internationaal Perscentrum Vlaanderen
Grote Markt 40
2000 Antwerpen
Tel. 03/290 63 73
Fax 03/292 21 30
de.journalist@pandora.be
ann.deceunynck@euronet.be

Abonnementen en advertenties

Lisbeth Moons
Vlaamse Vereniging van
BeroepsJournalisten
Steenkoolkaai 9 b
1000 Brussel
Tel. 02/229.14.70
Fax 02/223.02.72
vvj@belgian-journalist.be

Abonnementsprijs:

3.200,- Bef per jaar
1.500,- Bef per jaar voor leden van de
Association des Journalistes Profes-
sionelles (A.J.P.), Vereniging van de
Journalisten van de Periodieke pers
(V.J.P.P.) en studenten.

Vormgeving

Prepress Publiwest

Drukkerij

Publiwest N.V.
Drukkerij Sansen
Nijverheidslaan 5
8970 Poperinge
Tel. 057/33 67 21
Fax 057/33 40 18

Lid van de Unie van Uitgevers van de
Periodieke Pers

VLAAMSE
VERENIGING VAN
BEROEPSJOURNALISTEN

Live

Dinsdag 11 september 2001. Een datum die in de geschiedenisboeken zal komen. De dag waarop voor het eerst een terreuraanslag 'op industriële schaal' werd uitgevoerd, waarbij duizenden onschuldigen tegelijk de dood werden ingejaagd. Maar ook een mijlpaal in de mediageschiedenis, voor het eerst was een terreuraanslag live mee te maken op de televisie.

En het waren in de eerste plaats wij, de journalisten, die de inslag van de tweede Boeing op de WTC-torens in New York rechtstreeks konden volgen, want op alle redacties stond CNN meteen aan.

Het klopt inderdaad wat hoofdredacteur Peter Vandermeersch van De Standaard erover zei. Je eerste gedachte is er een algemeen menselijke van verbijstering, geschoktheid en medeleven met de onschuldige slachtoffers. Je tweede gedachte is journalistiek: hoe gaan we dat aanpakken?

Het is natuurlijk cynisch, maar de media hebben in de hele wereld een absolute topweek gehad na de vreselijke aanslagen in New York. Ook bij ons scheerden krantenverkoop en kijkcijfers ongeziene pieken. De hele wereldeconomie zal te lijden hebben onder de gevolgen van de aanslagen op New York en Washington, behalve waarschijnlijk de krantenverkoop.

Maar het is ook in dergelijke crisismomenten dat redacties op hun best zijn. Dat alles opzij geschoven wordt, en dat er binnen enkele uren een product wordt afgeleverd met deskundige uitleg over onderwerpen waar de auteurs zelf een halve dag eerder nog geen fluit van af wisten. Het is in dergelijke omstandigheden dat je weer weet waarom je het doet.

Maar het moeilijke stuk moet nog komen, want de moderne mens raakt snel verveeld. Net zoals je jezelf er na een tijdje op betrapt naar CNN te zitten staren om nog een wolkenkrabber naar beneden te zien komen, verwacht een deel van de publieke opinie nu eigenlijk dat ook deel 2, 'de wraak van Amerika', over niet al te lange tijd op televisie wordt uitgezonden. En wat betekenen 'civil journalism' en participatieve journalistiek in deze omstandigheden? Meedoen met die 'ten oorlog'-kretten, of de kritische afstand blijven bewaren?

Luc STANDAERT

Foto: Johan Van Cutsem

Spijtig dat hiervoor bomen moesten sneuvelen

Het gaat, om het zacht uit te drukken, momenteel niet bijzonder goed in de printsector. Terwijl in 1988 de dagbladen nog een reclamemarktaandeel van 25% lieten noteren is dit vandaag teruggevallen naar 16%. Dit als gevolg van de introductie van talrijke nieuwe concurrenten, gaande van commerciële televisie (reclame op VTM, VT4, regionale televisie, themazenders enz.) tot reclame en sponsoring op de openbare omroep, de nieuwe media, een gratis krant en binnenkort landelijke commerciële radio's.

Foto: Johan Van Cutsem

Desondanks is men er in Vlaanderen in geslaagd om de verdere afkalving van het lezersbestand tegen te gaan. Nu de conjunctuur terugloopt besparen bedrijven het eerst op hun reclameinvesteringen. Reclame die gemiddeld een 60% van de dagbladinkomsten uitmaakt.

Als dan ook nog eens de papierprijzen de pan uit swingen, is het hek helemaal van de dam. In het eerste kwartaal werden prijsstijgingen genoteerd van 10% in Zweden en Zwitserland tot meer dan 20% in België, Nederland, Oostenrijk, Frankrijk, Duitsland, Spanje, Italië enz. Hogere papierprijzen en lagere reclame inkomsten leiden tot hogere dagbladprijzen, waardoor lezers worden afgeschrikt. Met daarbovenop nog eens problemen met de distributie (steeds minder rondemannen, privatisering van de Post), de sociale lasten uit het verleden en nieuwe milieulasten wordt het al te bar.

Hierna wordt even stilgestaan bij dit laatste kostenbepalend element. Door de overheid worden immers kostenverhogende milieuvorstellen uitgewerkt die verregaande gevolgen kunnen hebben voor de sector, en, gezien de algemene conjunctuur, ook op de tewerkstelling.

Regelmatig vindt men het zinnetje "spijtig dat hiervoor bomen moesten sneuvelen" terug. Een juiste stelling? Enkele vaststellingen. Wereldwijd wordt 52% van alle hout opgestookt. De houtindustrie verbruikt 36%. Ongeschikt hout en houtafval gaan naar papier- en kartonproductie (12%). Een voorbeeld. Per jaar worden in Nederland niet minder dan 12.000 populieren, of 16.000m₃ verwerkt tot, wat had U gedacht: klompen. Het rendement per stam ligt rond de 20%. De overige 80% wordt gebruikt in de

platen- of papierindustrie. Samen met gerecycleerd papier wordt de pulp verwerkt tot karton, verpakkingen, toiletpapier enz. (50% van de totale productie in Europa), papier bestemd voor de dag- en weekbladen (12%), en andere grafische toepassingen zoals bureau- en fotokopieerpapier (38%). Als de Europese gegevens ook wereldwijd gelden dan gaat dus iets meer dan 1% van de totale wereldhoutproductie naar de aanmaak van dag- en weekbladpapier. De Waalse minister van Leefmilieu stelt het zo: "In essentie is papier een ecologisch product, gefabriceerd uit een natuurlijke bron die oneindig hernieuwbaar is: het woud. Papier is bovendien bioafbreekbaar en wordt enorm gerecycleerd." In de papierfabriek in Langerbrugge wordt momenteel krantenpapier geproduceerd dat voor vrijwel 100% uit gerecycleerd papier bestaat. Stora-Enso heeft zelfs beslist om de grootste dagbladpapierfabriek ter wereld in het bosrijkste gebied ter wereld neer te poten: Vlaanderen. Of zitten de fenomenaal hoge ophaal- en recyclingvoeten die hier gehaald worden er misschien voor iets tussen? Om recyclage te bevorderen stelt de Vlaamse perssector momenteel op jaarbasis niet minder dan 130 miljoen aan ruimte voor sensibiliseringscampagnes aan de overheid ter beschikking.

Het zinnetje "spijtig dat hiervoor bomen moesten sneuvelen" is dus ongebruanceerd. Wat evenwel erger is: het geeft telkens weer voedsel aan bestaande vooroordelen. En politici verwijzen ernaar om hun grote gelijk te halen en strengere milieureglementering uit te vaardigen. Of hoe een algemeen verspreid vooroordeel er toe leidt dat een geteisterde sector nog meer onder vuur komt te liggen.

Prof. A. Fordyn - Algemeen Directeur Vlaamse Dagbladpers

Onder embargo

Jos Stevens (54), sedert zomer 2000 met brugpensioen bij Belga, gaat begin november opnieuw aan de slag als full-time journalist. Hij wordt 'de ancien' op de nagelnieuwe redactie van het geplande magazine van Meta Media Groep. De redactie, die voor het overige naar verluidt vooral uit jongere journalisten zal bestaan, vindt onderdak aan de Uitbreidingsstraat in Antwerpen. Jos was het afgelopen jaar naar eigen zeggen helemaal niet zo ontevreden als brugpensioneerde. 'Als ze maar aan uwe frak blijven trekken, dan zegt ge op den duur ja'. ●●● Guido Van Liefveringhe (60) die de succesvolle uitgever was van het muziekblad Joepie en later ook van Dag Allemaal, heeft een contract getekend bij de VUM. Daar is hij sedert één week aan de slag als algemeen hoofdredacteur van Het Nieuwsblad en Het Volk. Zijn taak zou erin bestaan de synergie tussen beide kranten te versterken. De bestaande hoofdredacties van beide kranten blijven voor het overige overeind. ●●● Of hoe oudere journalisten blijkaar toch nog niet overal hoeven te wanhopen ... ●●● Wetstraatjournalist Rolf Falter (43) wordt vanaf 1 oktober politiek adviseur van premier Guy Verhofstadt. Falter was redacteur bij De Standaard van 1984 tot nu, met een onderbreking tussen 1994 en 1996, toen hij Cepass, de studiedienst van de CVP leidde. ●●● Voormalig Humo-journalist Kris Hoflack is sedert vorige week aan de slag bij de televisie-nieuwsdienst van de VRT. Hij wordt binnenkort eindredacteur van het politieke duidingsprogramma dat vanaf 2002 wekelijks op Canvas te zien zal zijn. Tot voor kort was Hoflack adjunct-hoofdredacteur bij Bonanza. ●●● VRT-journalist Bert Lauwers gaat binnenkort aan de slag op het Antwerpse kabinet voor communicatie, bij schepen Chantal Pauwels (Agalev). Hij wordt er adviseur. ●●● Het Internationaal Huis in Brussel stelt nog tot 30 september foto's van de laureaten van de World Press Photo tentoon. Dat is de meest prestigieuze wedstrijd inzake persfotografie. Het Internationaal Huis is te vinden aan de Hoogstraat 139 en is op wekdagen geopend van 10 tot 17 uur en tijdens het weekend van 11 tot 18 uur. Toegang gratis. ●●● Zopas is 'Eigen schuld eerst - Wat we niet willen horen over extreem-rechts in Vlaanderen' van Knack-journalist Filip Rogiers verschenen bij Nijgh & Van Ditmar. Winkelprijs bedraagt 482 Bef. ●●● En bij Van Halewijk verscheen 'Betragt op fraude' van VUM-journalist Jeroen Wils. Dit werk kost 789 Bef. ●●● De Internationale Journalisten Federatie (IJF) organiseert een persprijs 'Natali Prize for Journalism: Excellence in Reporting Human Rights, Democracy and Development'. Twee geldprijzen ter waarde van 10.000 euro zullen worden uitgelooft voor reportages of bijdragen die verschenen in de geschreven pers in de Europese Unie. De bijdragen moeten gepubliceerd zijn in 2000. Deelname kan gebeuren tot 26 oktober. Inlichtingen zijn te vinden op website www.ijf.org. ●●● Ons kwam ter ore dat een zelfstandig journalist, lid van de WJ, zopas een dading afsloot met zijn werkgever nadat conflicten gerezen waren na jarenlange dienst. De werkgever, bedreigd met een rechtszaak, bleek plots bereid een aanzienlijk bedrag te betalen als morele schadevergoeding. 'De overeenkomst is strikt confidencieel en de partijen zullen het vertrouwelijk karakter ervan strikt in acht nemen. Mochten zij worden ondervraagd, dan zal het enige commentaar zijn dat er een correct akkoord werd gesloten'. Dat weten we dan ook weer.

Bij het tweede vliegtuig wisten we dat het géén ongeval was ...

'Om iets over drieën toen de eerste WTC-toren vuur vatte, wisten we het nog niet direct zo zeker. Maar toen ook de tweede toren getroffen werd door een vliegtuig, hadden we zekerheid.' Alle Vlaamse redacties van kranten, radio en televisie en ook het persagentschap Belga, beslisten op enkele minuten tijd allemaal hun normale patronen te doorbreken. Hoofdredeacties en andere aanwezige verantwoordelijken zetten alle journalistieke zeilen bij. Zowel bij De Persgroep en de VUM als bij de RUG resulteerde dat in extra mankracht, extra pagina's, extra dikke kranten, en extra oplagen. VRT-televisie en radio en VTM beslisten ogenblikkelijk te reageren met extra nieuwsuitzendingen, live programma's en themareportages. Op veel redacties, maar niet overal, werd in allerijl beslist reporters uit te sturen om zo vlug mogelijk 'eigen' nieuws vanuit rampgebieden te kunnen aanbieden. In samenspraak met directies werd beslist dat reclame zelfs even naar het achterplan verschoof.

Hoe ontstaat die bliksemsnelle media-machtsontplooiing? En wanneer ebt ze weer weg?

Ann Deceunynck

Bart Sturtewagen weet dat De Standaard héél snel besliste bijna de hele krant voor te behouden voor nieuws over de aanslagen. Het aantal pagina's werd niet uitgebreid. Wél werd er op woensdag een extra editie uitgegeven. Daaraan werd de hele nacht doorgewerkt. 'Enkele eindredacteuren die even thuis waren gaan slapen, keerden na een paar uurtjes al terug naar de redactie'. De extra krant was rond het middaguur op de markt. Tien pagina's waren aangepast. Tijdens de erop volgende dagen werd ook op de cultuurpagina's aandacht besteed aan de aanslagen, met vragen als 'Wat zeggen kunstenaars hierover?'. Pas vanaf maandag 17 september kwam op de buitenlandpagina's weer ander nieuws ter sprake.

copyrights

Op de redactie van De Morgen zijn 'haast spontaan' journalisten uit andere pools in de bres gesprongen. De krant werd op woensdag enkele pagina's dikker. Gert Van Langendonck, Jacqueline Goossens en Tom Ronse, alledrie De Morgen-correspondenten in New York, werden opgebeld. 'Het is niet echt toevallig dat wij daar drie correspondenten hebben, wij hebben altijd al veel nieuws vanuit New York', stelt Walter Pauli. 'Onze copyrights op The New York Times en De Volkskrant waren heel handig. Een deel van de rubrieken van deze kranten hebben wij ter inzage en mogen we overnemen op dezelfde dag als het nieuws daar verschijnt'. Er werden niet echt extra freelancers opgetrommeld. 'We hebben uiteraard zelf allemaal wel harder gewerkt, en er werd sterk geïnvesteerd in opinies. Dinsdag en woensdag zijn wij veel later open gebleven dan normaal. De normale volgorde van de pagina's werd tot een week na de aanslagen aangepast. De oplage werd de eerste dagen met 30 % verhoogd!

Ook op de redactie van Het Laatste Nieuws werd véél plaats ingeruimd voor de aanslagen. De eerste dagen werd de krant zo'n vier pagina's dikker, en binnenin de krant moest vooral het regionale nieuws kolommen afstaan ten voordele van het nationale. 'Het Europees voetbal viel toch al weg, dus het plaatsprobleem werd al voor een stukje opgelost', zegt Jaak Smeets nog. 'Er kwamen journalisten uit vakantie terug - niet tegen hun zin overigens. Wie journalistenbloed in de aderen heeft, wil er op zo'n momenten gewoon bij zijn'. De eerste dagen na de aanslagen werden er geweldig veel kranten extra gedrukt. De eerste dag draaiden de persen op maximale capaciteit, dat wil zeggen dat er 410.000 exemplaren van Het Laatste Nieuws Kobbegem verlieten. 'De meerverkoop die we in die dagen realiseerden, interesseert mij eigenlijk niet. Wel vind ik het belangrijk dat de mensen opnieuw geconfronteerd worden met de unieke kracht van de krant. Daarom kwam het er wel op aan een kei-goeie krant te maken: toen en altijd'.

GPD-samenwerkingscontract

Ook bij Het Belang van Limburg werden vier pagina's toegevoegd aan de gewone krant, en moest binnenin de krant het 'overige' nieuws het stellen met véél minder plaats dan normaal. Deze regionale krant slachtofferde dan weer niet zozeer het regionale nieuws. 'Binnenland, buitenland, faits-divers, economie verzonken in het niets' stelt Dirk Hendrickx. De krant stuurde geen reporter naar New York, maar haalde haar wel haar voordeel uit GPD-samenwerkingscontracten. Nieuws uit New York en Washington bereikte op deze manier de RUG-kranten via de Nederlandse pers. Er werden wel extra kranten gedrukt - maar niet in overdonderende aantallen - vanaf de eerste dag tot ongeveer een week na de aanslagen.

Dossier Nieuwsredacties op volle toeren

Ook bij de Gazet van Antwerpen besliste een vergadering van hoofdredactie, eindredactie en chefs snel tot extra nieuwsaanbod voor de nooit geziene terreuraanslagen. Met extra pagina's en inkrimping van het overige nieuws werd bijna het volledige eerste katern van de krant vrijgemaakt voor de ramp. Via achtereenvolgende videoconferenties met de redactie van zusterkrant Het Belang van Limburg werd beslist wat beide kranten samen zouden doen, en in hoever ze een beroep zouden doen op elkaar. Op beide redacties werden extra journalisten van zowat alle deelredacties ingeschakeld voor de aanslagen. Jan Mulleman vertelt er nog bij dat de redacteur buitenland, die dinsdag net naar Frankrijk vertrokken was om er zijn zomervakantie door te brengen, nog dezelfde avond uit Frankrijk terugkeerde om zijn 'troepen' te versterken.

Bij het persagentschap Belga werden journalisten uit zowat alle andere pools ingezet voor hulp bij 'buitenland'. Omstreeks 19.30 uur waren er honderd berichten in het Nederlands en in het Frans naar de kranten vertrokken. 'Zéér veel', zegt Hans Muys. De nachtploeg werd uitgebreid van één journalist tot vier. Dat bleef ook nog de volgende nachten zo. Nadien werd er terug overgeschakeld naar een standby-systeem. 'De kranten verwachten ook nog ander nieuws van ons'.

CNN-beelden op Vlaamse zenders

De VRT-radioredactie heeft, in samenspraak met de directie, onmiddellijk na de tweede aanslag de gewone programmatie op Radio 1 stilgelegd ten voordele van een extra lang 'De Wandelgangen'. Dit programma start normaal pas om 17 uur. In het live programma werd de actualiteit op de voet gevolgd, kwamen gasten aan het woord en was er plaats voor telefonische interventies. Tegelijk met dit extra live programma werd ook gestart met uitbreiding van de nieuwsbulletins. Zo werden alle Radio 1-bulletins ook uitgezonden op Studio Brussel en op Radio Donna, die normaal hun eigen nieuws brengen. En de reclameblokken die geprogrammeerd stonden voor de nieuwsuitzendingen, vervielen voor de gelegenheid. Ten slotte kan nog vermeld worden dat na de nieuwsuitzending van 22 uur nog een extra 'Actueel' de ether inging. Jos Bouveroux licht toe dat tot de volgende ochtend de nachtploeg versterkt werd van één naar twee journalisten. Op woensdag werd de ochtenduitzending van 'Voor de Dag' nog met een uurtje verlengd. De radionieuwsdienst is

er vooral van uit gegaan dat ze een extra inspanning moest doen voor de ochtenduren, omdat er dan nog geen televisieaanbod is. Massaal hebben er die dag journalisten die geen dienst hadden, spontaan de redactie opgebeld met de vraag of hun hulp gewenst was.

Leo Hellemans licht toe dat de TV-redactie van de VRT direct beslist heeft iedereen te doen stoppen met werken aan de 'gewone' items waarmee ze bezig waren. Met man en macht werd er getracht zo snel mogelijk op antenne te gaan via de studio van de omroepers zelf, omdat de informatiestudio nog niet gereed was. 'Met de directie samen beslisten wij een live uitzending te starten voor onbepaalde duur. Terzake en Koppen werden geschrapt. Iedereen werd ingezet. Van 16 uur tot 1 uur 's ochtends werd er ononderbroken uitgezonden. Om het uur werd een journaal uitgezonden met extra gegevens. Dit was uniek wat de Vlaamse omroep betreft'. Tot op het einde van de week werden er zoveel mogelijk ochtendjournaals uitgezonden. De zendtijd van die journaals werd aanzienlijk verlengd - tot 55 minuten. Intussen pakten journalisten en cameralui hun koffers en trokken naar Zaventem. Daar begon het wachten op vluchten naar The States, Pakistan, Afghanistan. Intussen heeft de VRT voor bijkomend (beeld)materiaal een contract afgesloten met CNN waardoor dagelijks een uur beeldverslag rechtstreeks overgenomen mag worden.

Bekend is dat VTM ook - eerst trouwens - zo'n contract afsloot met CNN. Fernand Van Oostende weet nog hoe hij bij de eerste aanslag nog in een vergadering zat, maar werd weggeroepen. 'De eindredactie had het op CNN zien gebeuren. We hebben onmiddellijk met de directie samen een noodscenario opgestart. We hebben de programmatie gewijzigd en zijn zo snel mogelijk op antenne gegaan. Het was een beslissing van de directeur-generaal dat de reclame beperkt zou worden tot het absolute minimum, om de voorrang te geven aan nieuws'. 'Ongelukkig genoeg was Suzy Hendriks net op dat moment pas onderweg naar de States. Zij was daags voordien nog bij ons op de redactie geweest. Op de redactie meldden journalisten die geen dienst hadden zich spontaan. In het buitenland hebben we vanalles geprobeerd om aan informatie en beelden te geraken. Onze ploeg einderedacteuren werd hier uitgebreid. Tot en met zondags zetten we twee mensen extra in. De noodprocedure, die wij al lang hebben, wordt nu overigens weer aangepast aan de realiteit die we de voorbije weken meemaakten.'

Pers in oorlogsgebied

De Generale Staf van de Krijgsmacht organiseert regelmatig vormingscursussen en praktijkstages voor professionele perslui. Op 11 en 12 oktober van dit jaar worden nog stages gehouden die doorgaan in Eupen en Lagland.

De hoofdbedoeling is journalisten, fotografen en cameraploegen de kans te geven zich optimaal voor te bereiden op een mogelijke opdracht in verschillende oorlogs- en conflictgebieden. Tevens wil men laten zien hoe militairen werken in deze operatiezones. In de

opleidingsessies zijn, na het onthaal en de briefing, praktijkervaringen voorzien.

Wie interesse heeft om een dergelijke opleiding te volgen - nu nog of eventueel in 2002 - kan contact opnemen met de Dienst Mediavorming van SID, op het telefoonnummer 02/701.38.28 of 02/701.15.75. Men kan vragen naar Kapitein Patrick Van de Water.

(AD)

Dossier Nieuwsredacties op volle toeren

Aanslagen brengen media financieel in nog moeilijker parket

Het dient te worden gezegd, zonder cynisch uit de hoek te willen komen. De media namen de terreuraanslagen in de VS te baat om zich ten volle voor hun informatieopdracht in te zetten. Over heel de wereld zowel in de printmedia als in de audiovisuele media gingen televisie- en radiojournaals non-stop in de ether, werden de kranten en magazines dikker en kwamen extra-edities op de markt. Ook het internetmedium werd ten volle ontdekt. Opvallend was dat de advertentieruimtes tot een minimum werden herleid. Enkele dagen later volgde de financiële ontzuivering.

Laurent Coppens

Vanaf het ogenblik dat het tweede vliegtuig zich in de andere WTC-toren had geboord en het duidelijk was dat het om een terroristische aanslag ging, riepen de media alle hens aan dek. Niet alleen werden de andere nieuwsfeiten naar de achtergrond verdrongen maar beantwoordden de journalisten de nieuwshonger van de burger met doorlopende journaals, dikkere kranten en extra edities. Opvallend was dat de Amerikaanse zenders ABC, CBS, NBC, CNN en Fox afzagen van de uitzendingen van de geplande reclameblokken. Ook de printmedia kweten zich voortreffelijk van hun informatieopdracht. Onder meer De Standaard en het weekblad Knack bedachten de lezer met een extra editie. Een editie met tekst en vele, grote foto's maar vooral een editie zonder publiciteit. Rik Van Cauwelaert van Knack: "Net zoals bij de Amerikaanse bladen, was het een bewuste keuze om geen reclame op te nemen in onze extra editie. Omdat ons wekelijks nummer net de dag na de dramatische gebeurtenis is verschenen, wilden wij met een extra editie ook onze lezers informatie brengen en op die manier onze aanwezigheid op de Vlaamse lezersmarkt bevestigen." Bart

Sturtewagen van De Standaard vat het zo samen: "Met een extra editie wilden we een antwoord bieden aan de nieuwshonger van onze lezers. Of dat een economisch sluitende operatie was, was niet onze eerste zorg."

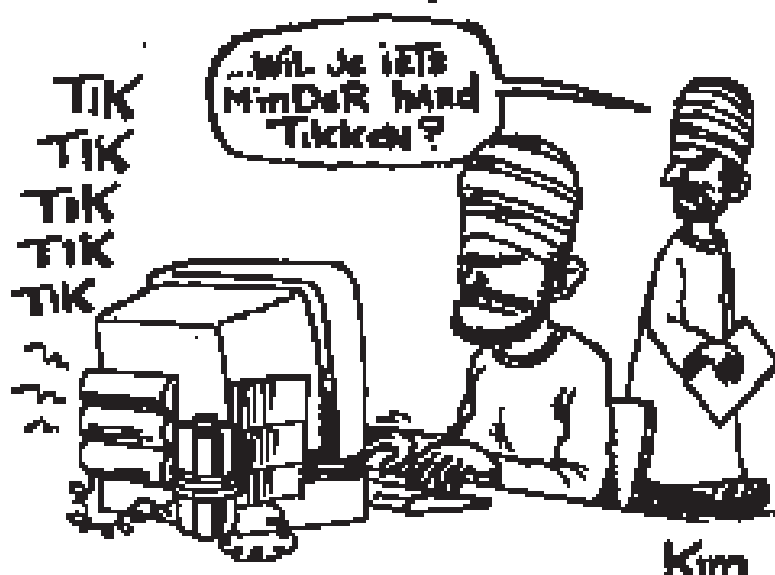
Maar dat zal het wel in de nabije toekomst worden. Al enkele dagen nadat de journalisten met man en macht de gruwelijke gebeurtenissen hadden verslagen, werden de uitgevers met hun neus op de feiten gedrukt. Volgens een New Yorkse studie verloren de twee grootste Amerikaanse televisiezenders meer dan 320 miljoen dollar publiciteitsinkomsten de dagen volgend op de aanval. "Wij hadden ons dit jaar verwacht aan een daling van 2 tot 3% van de publiciteitsinkomsten. Na de terreuraanslagen situeert de te verwachten daling zich tussen de 5 à 8%", verklaarde de

voorzitter van CMR in de Wall Street Journal. Daarmee was de algemene teneur gezet. De eerstkomende maanden zal de economie nog meer afnemen. Verwacht wordt dat minstens de hardst getroffen sectoren (luchtvaartmaatschappijen, hotels, autoverhuur, ...) zeker hun reclamecampagnes tot de tweede jaarhelft van 2002 zullen uitstellen. En dat in een markt die al verschillende maanden met dalende publiciteitsinkomsten wordt geconfronteerd.

Beursgenoteerde mediabedrijven zagen de waarde van hun aandeel en dus de (verkoops)waarde van hun bedrijf zienderogen afnemen. De slechte eerste jaarhelftcijfers, door een afname van de publiciteitsinkomsten gecombineerd met de terreuraanval deed het media-aandeel van RTL, de grootste audiovisuele groep in Europa zakken met 11% tot 33 euro. Nog een sterkere daling mocht TF1-aandeel incasseren nadat het mediabedrijf dezelfde boodschap als RTL vlak na de aanval de economische wereld had ingestuurd.

Terwijl vele journalisten de voorbije dagen zich uit de naad hebben gewerkt, buigen de bazen zich eens te meer over hun boeken.

Extreem Fundamentalistische Zelfmoord-Journalisten

Dossier Nieuwsredacties op volle toeren

Suzy Hendriks: Emotioneel betrokken

Foto: VTM

'Of ik tijd heb? Ik probeer hier net mijn eerste sandwich van de dag naar binnen te werken ... Het is hier al dagenlang een gekkenhuis.' 'Het grote voordeel van mijn permanente aanwezigheid hier, in een kantoor bij CBS, is dat ik vast geaccrediteerd ben en dus geen acht uren in de rij hoefde te staan voor een perspas. Ze kennen mij hier wel. En ik hoef ook niet te zitten monteren in een hotelkamer,

wat vele anderen wel doen deze dagen. Maar ik klop wél lange dagen. We moeten bijvoorbeeld kilometers te voet gaan om Ground Zero te bereiken.

En ik ben er allemaal ontegensprekelijk meer emotioneel bij betrokken. Een vriend van mij is omgekomen. Vele bekenden zijn er gelukkig tijdig uit geraakt ook ...

Technische problemen hebben we hier meer dan genoeg gehad de jongste dagen. E-mailen ging plots niet meer. Telefooneren is ook een nachtmerrie geweest. Soms gaat de GSM vlotter, dan weer lijken de landlijnen beter. Maar dat is allemaal nog niet het ergste. We zitten hier plots wel in een heel vreemde situatie, onwezenlijk eigenlijk ...'

Greet De Keyser: Nog maanden hectisch

Foto: VUM - Paul Bolsius

Na de aanslagen ben ik meteen naar New York vertrokken. Ik woon in Washington, op een steenworp van het Capitool. Hier in New York zullen nog wel lang verhalen te maken zijn. Het toerisme zakke helemaal in elkaar. De hotels zijn leeg. De Broadwayshows werden en blijven voorlopig afgelast. Ik zal hier dus de komende tijd nog wel vaak terugkomen. Toch vertrek ik waarschijnlijk al snel weer naar Washington omdat het diploma-

tietje binnenkort immers weer zal gaan overheersen.

In Washington woon ik intussen bijna twee jaar. Begin 2000 vroeg de VRT mij of ik daar vaste correspondent wilde worden. Eigenlijk

kwam de vraag al wat laat. Na veel wikken en wegen - het is tenslotte een ingrijpende beslissing - vertrok ik enkele maanden voor de presidentsverkiezingen. Het werd een hectisch jaar. Mijn appartement inrichten was al een hele klus. Maar tegelijkertijd moest ik ook een kantoor op poten zetten. Ik deed alles zelf. Toch moest ik niet helemaal van nul beginnen, omdat er een samenwerkingsovereenkomst werd gesloten met Nederlandse pers. Ik zit met enkele Nederlandse journalisten in dezelfde ruimte, en we werken goed samen. We wisselen nieuws uit.

Toen die verkiezingen vorig jaar goed losbarstten, was er plots heel veel nieuws te coveren. Het Journaal, Terzake, de radio, iedereen wilde wel wat. Hectisch is het toen gebleven - tot vijf weken na de verkiezingen. Na een jaar was ik dan ook helemaal uitgeput. Ik had geen tijd gehad voor een sociaal leven. Daarna is het wel iets kalmer geworden. Ik ben erg sociaal aangelegd, en heb intussen dus wél een sociaal leven opgebouwd hier.

Steven De Foer: Onvoorbereid vertrokken

Foto: VUM - Michiel Hendryckx

'Dinsdagavond ben ik meteen vertrokken - in de hoop nog een vliegtuig te vinden dat mij naar New York zou vliegen. Maar op Heathrow ben ik gestrand. Daar heb ik, samen met een collega van de VUM en in gezelschap van een Oostenrijkse cameraman, drie dagen gebivakkeerd. We durfden zelfs geen hotel opzoeken, om maar zeker geen vlucht te missen. De informatie was erg slecht. De Canadese regering blies warm en

koud. Soms leek het zeker dat we dagenlang niet uit Londen zouden weg geraken, af en toe bereikten ons dan weer plots andere berichten. Uiteindelijk ben ik via Toronto gereisd. Zondag was ik ter bestemming. Die reis, met één nacht in een bed, kroop niet in onze koude kleren.

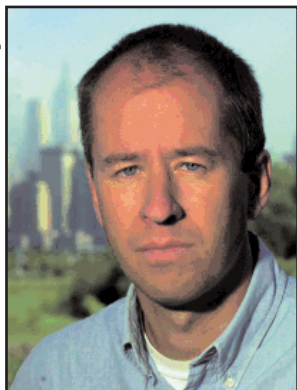
Hier in New York moest ik een politieperspas bemachtigen om in de buurt van Ground Zero te geraken. Overdag stond er een file die méér dan acht uren duurde. 's Nachts is de file iets korter, maar werkt er ook maar één agent - weinig mogelijke tijdswinst dus. Ik heb dus eerst al een paar verhalen gemaakt zonder perspas, en ben nadien toch maar gaan aanschuiven. Intussen wordt de controle steeds strenger, en geraak je zelfs mét een politieperspas moeilijk in de buurt van Ground Zero. Om in de nabijheid van Wall Street te geraken, heeft mijn perspas intussen wel zijn nut bewezen.

Omdat ik halsoverkop vertrokken ben, had ik geen goede voorbereiding. Ik kan hier dan ook niet e-mailen. Zelfs faxen lukt niet. Ik telefoneer dus dagelijks met iemand op de redactie die mijn teksten in Groot-Bijgaarden intikt. Professioneel en comfortabel is anders ... Ik beseft dat ik hier wereldgeschiedenis meemaak. Maar emotioneel valt het me soms zwaar. Een schoonzus van een verongelukt slachtoffer deed mij in tranen haar relaas. Ik probeerde haar wat troostends te zeggen, en kreeg plots een knuffel als dank. Zo zijn ze, die Amerikanen. Het is onvoorstelbaar.'

Dossier Nieuwsredacties op volle toeren

Philippe Ghysens: Quotes genoeg?

Foto: Michel Wiegandt

'Een half uur na de eerste aanslag op het World Trade Center vroeg de hoofdredacteur of ik kon vertrekken. Ik denk niet dat er lang getwijfeld is om een journalist en fotograaf naar New York te sturen. Natuurlijk kan je met de wires en de informatie die je via internet, CNN en de telefoon vindt, ook een dozijn pagina's vullen en de lezer het gevoel geven dat je ter plaatse bent. Maar als er geschiedenis wordt geschreven, moet je daar

als krant ooggetuige van zijn. Op alle mogelijke manieren hebben we - fotograaf Michel Wiegandt en ik - de dagen na de aanslag geprobeerd naar New York af te reizen. Pas op vrijdag, na een vijftal vruchteloze pogingen en enkele slapeloze nachten, raakten we weg uit Zaventem, met een Sabenavlucht naar Montreal en vandaar met een huurauto naar de VS. Bijna vierentwintig uur na het vertrek zagen we de onthoofde skyline van New York.

Ter plaatse was het vlot werken, buiten het rampgebied althans. Om Ground Zero binnen te kunnen, was een Police Press Pass nodig. Maar daarvoor moest je samen met de duizenden andere collega's zowat elf uren in de rij gaan staan. Om onze kostbare tijd niet te verspillen - we waren al vier dagen later ter plaatse dan gepland-,

hebben we de eerste dagen reportages gemaakt buiten de verboden zone. Gelukkig maar, want achteraf hoorden we van collega's dat je zelfs met de politiepas niet tot aan de rampsite zelf mocht gaan. Elders in de stad, op plaatsen waar nieuws en verhalen te vinden waren, was geen perspas nodig. We konden zonder problemen naar persbriefings en spreken met familieleden van vermisten, ooggetuigen van de ramp, reddingswerkers, en andere betrokkenen. Slechts weinigen waren niet bereid hun verhaal te doen.

Woordvoerders van de burgemeester, de lijkschouwer, de post en andere overheidsinstanties doken plots op uit het niets en vroegen me ongevraagd of ik 'al genoeg quotes had'. Journalisten worden als belangrijk ervaren in de VS, want zij informeren het publiek en maken hetgeen gebeurd is, beter begrijpbaar, zo is de redenering. Uiteindelijk zullen we tien dagen in New York gebleven zijn. Het was vaak hectisch werken, wegens het uurverskil. Soms was het moeilijk om als verslaggever voor een krant uit het verre België tussen de cameraploegen van de grote networks te staan en toch nog vragen te kunnen stellen aan getuigen. Misschien is het omdat ik alles van zo nabij heb meegemaakt, maar het zou me niet verbazen als er voor de nieuwswaarde van grote gebeurtenissen voortaan nieuwe normen zullen gelden. Dat we alles zullen afmeten naar de reusachtigheid van dit nieuwsfeit. Want erger, belangrijker en historischer dan de aanval op New York kan het niet meer worden. Of toch?'

Jef Lambrecht: Blinde vlek

'Ik had eindredactie op 11 september. Ik hoorde en zag rechtstreeks op CNN wat er gebeurde. De voorbije maanden was ik nogal veel bezig geweest met de toestand in Afghanistan en het terrorisme in deze regio. Ik dacht dan ook meteen dat dit het werk zou zijn van Bin Laden en zijn groeperingen. Op woensdag heb ik voorgesteld dat ik naar Peshawar zou vertrekken. Mijn visum voor Pakistan was nog geldig. Op donderdag ben ik vertrokken. 24 uur later was ik ter plekke.

De nieuwsgaring is hier natuurlijk niet eenvoudig. Ik hou mijn oog op twee zones: Afghanistan en Pakistan. Zulke ervaring deed ik trouwens op tijdens de Golfoorlog. Toen waakte ik over Irak en Jordanië. Tegelijk moet ik natuurlijk op de hoogte blijven van wat er in het Westen gebeurt. Ik deel mijn werk in in vier delen. Ik lees zeer veel. Ik koop hier elke dag zeven Engelstalige kranten, van lokale tot nationale bladen. Ik houd uiteraard contact met enkele informanten. Wat in Afghanistan gebeurt, is zeer moeilijk in te

schatten. Ik zorg voor voldoende contact met 'de straat'. Met willekeurige 'gewone' mensen probeer ik aan de praat te geraken. En tenslotte spijker ik permanent aan mijn eigen kennis van de regio en zijn geschiedenis. Ik vind dat ik alleen op zo'n veelzijdige manier fatsoenlijk werk kan afleveren. Met permissie gezegd, ik heb hier journalisten gezien die van toeten wisten. Dat is totaal onverantwoord. De berichtgeving is er vaak dan ook naar. Ik zie hierin andermaal het bewijs dat afglijden naar sensatiejournalistiek gevaarlijk is. Media die alleen aandacht hebben voor gebroken armen en benen, en voor wat er onder de kerktoeren gebeurt, bedreigen zichzelf. Pakistan was tot voor deze gebeurtenissen een blinde vlek. Nu zien we daar de gevolgen van.'

Wanneer ik terugkom, weet ik nog niet. Ik wil de omroep niet nodeeloos op kosten jagen. Ik vermoed dat de aanslagen uit het nieuws zullen wegebben, om terug te keren als de militaire operaties beginnen.'

Commerciële radio's

In De Journalist nr. 36 schreven wij dat in dit nummer aandacht besteed zou worden aan het commerciële radiodossier. Intussen wordt wellicht bij 4FM met man en macht gewerkt, en heeft Q-Music aangekondigd dat de uitzendingen van start gaan op 12 november. De overige kandidaten likken wellicht hun wonden. Waar

en waarom schoten zij tekort? Omwille van de actualiteit hebben wij in dit nummer de aandacht verlegd naar de verslaggeving van de aanslagen in New York. Wat het radiodossier betreft, geven wij u graag mee dat dit naar een latere datum verschuift.

Uitgesteld is niet verloren.

(AD)

Het Volk

In De Journalist nr. 35 publiceerden wij een lijstje van krantenkoppen van Het Volk, van een exemplaar uit de jaren '50 en een exemplaar uit 2001, zonder verdere commentaar tegenover elkaar geplaatst door gepensioneerd Het Volk-journalist Maurits Standaert. (In dit lijstje slopen enkele van de krantenkoppen door een technische fout naar de verkeerde kolom. Een onachtzaamheid op onze redactie...) Vorige week ontvingen we van Maurits Standaert volgende brief.

In 'De Journalist' van 19 juni 2001 verscheen een bericht waarin melding werd gemaakt van bedenkingen die ik geuit had over de evolutie van de inhoudelijkheid van de krant 'Het Volk' in de jongste jaren. Ik had een vergelijking gemaakt tussen de berichtgeving in 1955 en die van de dag van vandaag. Tot mijn verbazing ontving ik op 14 augustus geen krant meer. (Na meer dan 40 jaren dienst bij 'Het Volk' was mij, zoals ook aan de andere collega's, door de directie het recht op een levenslang gratis abonnement toegezegd.)

Om 24 augustus ontving ik een schrijven van de directie van de klantendienst waarin mij werd medegedeeld dat ingevolge de stopzetting van de editie Limburg de gratis dienstverlening op 4 september zou eindigen. Indien ik daarover inlichtingen verlangde, kon ik contact opnemen met de klantendienst.

Vermits aan collega's uit Limburg, die in hetzelfde geval waren als ik (vast dienstverband in 'Het Volk') was medegedeeld dat zij hun gratis abonnement konden behouden en een keuze konden maken tussen 'Het Volk'-editie Brabant en Kempen of 'Het Nieuwsblad'-editie Limburg, nam ik contact op met de klantendienst. Daar werd mij gezegd dat er waarschijnlijk een vergissing was gebeurd en dat ik voortaan kon rekenen op een gratis abonnement op 'Het Nieuwsblad'. Dit zou ingaan op maandag 10 september.

In de plaats van een krant ontving ik die dag volgende brief van Luc Demullier:

"In antwoord op uw vraag aan onze diensten kan ik u melden dat ik persoonlijk uw gratis abonnement heb laten schrappen na uw uiterst oncollegiale schrijven aan 'De Journalist', waarin u het werk van al mijn journalisten op uitermate denigrerende wijze hebt benaderd."

Dit schrijven kwam mij toe op 10 september, maar de brief was gedateerd op 6 augustus.

Ik wil in dit verband iets verduidelijken.

1. Ik heb in geen enkel opzicht kritiek uitgebracht op het werk van de collega van 'Het Volk'. Mijn beschouwingen hadden alleen betrekking op de aard van de berichtgeving, die hun is opgelegd.
2. Ik heb meer dan 40 jaar dienst bij 'Het Volk' en heb dus een ruim stuk geschiedenis van de krant van zeer dichtbij meegemaakt. Ik voel er mij nog steeds sentimenteel mee verbonden. Het is normaal dat men dan met aandacht en bezorgdheid uitkijkt naar de evoluties inzake de vormgeving en ook inzake de oplagecijfers.
3. Ik heb daarover met collega's gepraat en wij hebben de huidige situaties vergeleken met die uit het verleden.

4. Ik heb van 1949 tot 1954 op de redactie te Gent gewerkt, aanvankelijk als eindredacteur voor de edities Antwerpen, Brabant en Limburg, toen die in hun startperiode waren, en nadien op de nationale redactie. In 1954 kreeg ik de opdracht om te Hasselt de leiding op mij te nemen van de Limburgse editie en die tot ontwikkeling te brengen. In samenwerking met mijn collega van de sportredactie, Albert Van Herle, en met een groep ijverige en bekwame medewerkers slaagden wij erin de oplage van die editie op te werken van 2.000 tot 14.000 exemplaren (volgens sommige gegevens zelfs tot 17.000). Men kan aannemen dat het pijn doet wanneer men moet vaststellen dat die editie tot nul herleid is.

5. In 1976 werd ik overgeplaatst naar de redactie Brussel, waar ik verantwoordelijk werd voor de sociaal-economische en de Europese berichtgeving en de commentaren daarover. In die meer dan 40 jaren maakte ik, samen met de collega's van mijn generatie, de oplage-opgang mee van de krant van 50.000 naar 220.000 exemplaren.

6. Elke journalist zou in die omstandigheden met aandacht en bezorgdheid de evoluties van zijn krant volgen. De vergelijking van de inhoudsopvatting van vandaag met die van voorheen sproot daaruit normalerwijze voort en hield in geen enkel opzicht kritiek in op de collega's, die uitvoeren wat hen werd opgedragen.

7. In de brief die ik ontving werd gezegd dat zulks een denigrerende benadering is. Ik heb geen denigrerende commentaar geuit, alleen een vergelijking gemaakt. Als men dit als denigrerend beschouwt, komt men blijkbaar zelf tot het besluit dat die vergelijking niet positief uitvalt voor het heden. Mijn bedenkingen zijn hoegenaamd niet anti-collegiaal, meer integendeel ingegeven door collegialiteit en door bezorgdheid voor de krant, waaraan ik heel mijn actief leven verbonden was.

8. 'De Journalist' is het vakblad van de journalisten en het is zeer normaal dat men daarin gedachten (zelfs tegengestelde) kan weergeven over de ontwikkelingen in de media.

9. Ik voel me meer gekwetst door de woorden 'oncollegiaal' en 'denigrerend' over het werk van de collega's' dan door het ontnemen van mijn abonnement, waarop ik trouwens ingevolge het akkoord tussen de vorige en de huidige eigenaars van de krant het recht blijf behouden.

Maurits Standaert
N0391

Nieuws uit de verenigingen

Hernieuwing persdocumenten 2002-2006: 500 dossiers te kort

Van de 2080 momenteel erkende Nederlandstalige beroepsjournalisten hebben er inmiddels 1567 de noodzakelijke aanvraag tot hernieuwing van hun persdocumenten ingediend. Dat maakt dus nog ruim 500 journalisten, die géén hernieuwingsdossier hebben ingediend.

Dit is een ultieme oproep aan deze groep: indien u nu niet spoedig reageert, is de kans zeer gering dat u begin 2002 uw nieuwe persdocumenten zal hebben.

U kunt nog steeds een aanvraagformulier op ons secretariaat opvragen (telefoon 02/229.14.70).

Nog even herhalen dat de erkenningscommissie, die zeer vlijtig verderwerkt, eerst alle dossiers moet controleren, alvorens de vraag tot aanmaak van de perskaarten naar Ministerie van Binnenlandse Zaken kan vertrekken. De hele hernieuwingsprocedure neemt dus wel enige tijd in beslag.

De eerste lading aanvragen die helemaal in orde is - ongeveer 760 - vertrekt heel binnenkort naar het Ministerie. Wij hopen ten stelligste de perskaarten in de maand december aan de journalisten te kunnen bezorgen.

(LM)

Hou 'De Journalist' in de gaten!

De oproep voor de betaling lidgeld voor het jaar 2002 en voor de verzekeringspremie 'beroepsaansprakelijkheid' zal - zoals vorig jaar - opnieuw via 'De Journalist' gebeuren. Brieven met uitleg en over-

schrijvingsbulletins zullen bij het magazine bijgevoegd worden.

Hou daarom goed de komende nummers van De Journalist in het oog.

(LM)

JAM: nieuwe aansluitingen - strakke timing

Alain Guillaume
Algemeen Directeur JAM

De recentste informatiecampagne van de Journalisten Auteursmaatschappij (JAM) mag een succes genoemd worden en heeft heel wat nieuwe leden aangebracht. Bijna de helft van de schrijvende journalisten is nu beschermd door de JAM.

De administratieve verwerking van deze nieuwe aansluitingen vraagt uiteraard enige tijd en daarom vragen wij u even om geduld. Hieronder een beknopt overzicht van de gevolgde procedure.

In een eerste fase wordt elk dossier van een nieuw lid nagezien en voorgelegd aan de Raad van Bestuur, die in principe om de maand bijeenkomt. Elke journalist wiens dossier is goedgekeurd, wordt ingeschreven in het register der aandeelhouders. Zijn "identiteitsfiche" wordt dan in een databank ingevoerd. Met dit werk zijn we momenteel volop bezig: in de komende weken zullen honderden nieuwe leden een schriftelijke bevestiging van hun lidmaatschap ontvangen.

In een tweede fase - vanaf begin oktober - gaan we over tot input in de computer van de door u ingevulde "gegevensbladen". U mag een telefoontje verwachten indien u dit niet helemaal correct deed. Begin november volgen de eerste testen: enerzijds controle van de

gebruikte informatica, anderzijds het toetsen van de verdeelreglementen, zoals die bepaald geweest zijn door de Algemene Vergadering.

In december (misschien al in januari) kan gestart worden met de stortingen van de gelden aan de JAM-leden. Elk lid ontvangt dan per post een "rekeningafschrift".

De journalisten die onder andere beheerscontracten vallen - zoals bij Medixis en Rossel - krijgen nog geld bovenop, berekend op basis van de getekende overeenkomsten tussen de JAM en de betrokken uitgevers of gebruikers.

Begin 2002 ontvangt u tot slot een technische informatienota waarin kort en eenvoudig wordt uitgelegd welke fiscale impact de gedane stortingen hebben en hoe deze het best aan de fiscus aangegeven worden.

Daarmee is de JAM nog niet aan het eind van zijn werkzaamheden. Die behelzen nu eenmaal ook nog onderhandelingen met de uitgevers en auteursmaatschappijen, verdere informatie aan de journalisten over hun auteursrechten en de waarde hiervan, en diverse initiatieven zoals sponsoring, opleiding en publicaties.

Ann D'hoir overleden

Foto: Persinfo

Op zaterdag 8 september is in Dilbeek plots journaliste Anne D'hoir overleden. Zij vormde samen met haar partner Freddy Kempeneer het journalistenteam van het agentschap Persinfo.

'Anneke' was amper 37 toen 'iemand per abuis het licht uitdraaide'. Op 15 september nam een overvolle Sint-Ambrosiuskerk in Dilbeek afscheid van haar.

Zij onderhield contacten met de politie- en hulpdiensten. Vele contactpersonen herinneren zich haar opgewekte stem en wisten dat ze in vertrouwen met haar konden werken.

Anne schreef vooral faits-divers teksten die Persinfo levert voor diverse kranten. Ook was ze een tijdje correspondent van Belga. Op die manier lag ze vaak aan de basis van regionale nieuwsberichten op Radio 2 Vlaams-Brabant.

Anne was pas sinds 1997 free-lance journaliste. Voordien was ze secretaresse. Ze richtte samen met Freddy hun persbureautje op. Haar erkenningsdossier lag klaar om ingediend te worden.

Anne deed er alles aan om haar gezondheid op peil te houden. Ze koos resoluut voor gezonde voeding en hield van fikse wandelingen. Ze genoot na een weekje Frankrijk van haar laatste vakantiedagen toen ze een mand wilde laten vullen met bloemen. Haar broze hart bezweek toen ze in de bloemenwinkel aankwam.

Freddy Kempeneer moest onmiddellijk de zoektocht aanvatten naar een nieuwe deeltijdse journalist-medewerker. Wie belangstelling heeft, kan hem contacteren op tel. 02/567 21 13 of GSM 0477/66 28 33.

(Jan Heuvelmans)

Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers Cvba.

... geniet het vertrouwen van duizenden auteurs

Auteurs, componisten, uitgevers, dichters, romanschrijvers, dramaturgen, cineasten, scenario- en dialoogschrijvers, fotografen, grafici, tekenaars, kunstschilders, beelhouwers, arrangeurs, bewerkers, vertalers, choreografen, ...

Afdeling Communicatie

Nieuwe website (in juni 2001)

Tel. 02/286 82 41

Fax 02/230 38 11

Gsm 0475/71 86 92

Http://www.sabam.be

E-mail: thierry.dachelet@sabam.be

Mens achter het nieuws

‘Als syndicaal afgevaardigde doe je constructief werk’

Tijdens de junistakingen op de redacties van Het Nieuwsblad, De Standaard en Het Volk was Ann Van Nieuwenhove hét gezicht van de VUM voor televisiekijkend Vlaanderen. Zonder veel voorbereiding zette zij zich bereidwillig aan de andere kant van het nieuws, achter de microfoon van haar collega's uit de audiovisuele pers. Volgens een collega die ook mee in het oog van de storm stond bij de VUM, kreeg zij nog net de kans om een kam door haar haar te halen voor ze het woord kreeg. Als woordvoerder van vakbond en VWJ stel je je kwetsbaar op en riskeer je veel kritiek te krijgen. Ann Van Nieuwenhove voerde toch het woord. Sedert mei 2000 is zij ook syndicaal afgevaardigde en VWJ-afgevaardigde bij de Vlaamse Uitgeversmaatschappij.

Ann Deceunynck

Foto: Johan Van Cutsem

Ann Van Nieuwenhove

Ann woont in Tielt en begon in 1993 te freelancen. Aanvankelijk ging ze aan de slag bij de Krant van West-Vlaanderen van Roularta. Al snel kwam ze zo ook terecht op de redactie van Het Nieuwsblad, waar ze het regionale nieuws ging verslaan. In 1995 kreeg ze een vast contract en werd ze verantwoordelijk voor de hele regio. Een net van correspondenten en fotografen wordt sindsdien door haar gecoördineerd. Ann werkt van thuis. 'In Brugge, Oostende en Kortrijk had de VUM overal nog een klein kantoor, maar bij ons was en is dat zelfs niet het geval! Uiteraard rijdt Ann op onregelmatige tijdstippen, maar toch wel wekelijks, naar Groot-Bijgaarden.

Ook om op zondag eindredactie te doen, maar eigenlijk vooral voor de vergaderingen die erbij komen sinds Ann syndicaal afgevaardigde is in de ondernemingsraad.

'Bij de verkiezingen in mei 2000 heb ik me kandidaat gesteld. Ja, hoe ging dat? De laatste CAO-onderhandelingen hadden zeer lang geduurd. Zeker de barema's voor journalisten die na 1994 in dienst waren gekomen, maakten het moeilijke deel uit van die onderhandelingen. Functieomschrijvingen vastleggen vlotte niet echt goed. En over de speciaal samengestelde 'wegingscommissie' was er ook ontzettend veel discussie. Op een bepaald moment hadden ze mij gevraagd of ik daar niet bij wilde komen zitten. Ik deed dat dan maar. En nadien stonden plots die verkiezingen voor de deur. Ze vroegen me of ik niet op de lijst wilde staan. Dat heb ik dan ook maar gedaan.'

Ann is een alleenstaande moeder met een dochter van-bijna-twaalf. Ze zucht. 'Het is geen gemakkelijke combinatie. Op de streeknieuwsredactie gaat het nog wel. Ik heb wel wat vrijheid, en probeer alles zo goed mogelijk te organiseren. Vergaderen met correspondenten doe ik meestal overdag. Interviews afnemen ook. En een GSM doet wonderen. Als ik zie dat het toch ergens wat later wordt dan verwacht, bel ik haar even. 's Avonds zijn er dan nog wel gemeenteraden en zo. Maar gelukkig kan mijn dochter ook gemakkelijk bij familie terecht.'

'Tijd voor hobby's is er eigenlijk niet echt. Ik probeer op zaterdag om de twee weken wat theater mee te pikken of zo. Maar veel energie kan ik daar niet meer in stoppen. Als mijn dochter op zondag niet thuis is, doe ik alweer eindredactioneel werk in Groot-Bijgaarden.'

'Eigenlijk sta ik op en ga ik slapen met de krant. Soms krijg ik wel kritiek, van mensen uit mijn omgeving die vinden dat ik me als syndicaal afgevaardigde (te) kwetsbaar opstel. Maar voor mezelf probeer ik de balans in evenwicht te houden. Ik weet dat ik héél hard werk voor mijn regio. Maar ook dat syndicale werk vind ik erg zinvol. Ik heb al voorstellen aangebracht die nadien door de ondernemingsraad goedgekeurd zijn. Ik probeer via die syndicale afvaardiging heel constructief te werken - in het voordeel van heel het bedrijf.'

De Vlaamse Infolijn: een klantvriendelijke toegang tot de Vlaamse overheid.

Momenteel vangen bijna dertig Vlaamse overheidscommunicatoren dagelijks de vragen op die de Vlaamse burger wil stellen aan de overheid. In maart 1999 gingen zij van start met z'n zevenen ...

De communicatoren maken de dienst uit van het front office van de Vlaamse Infolijn. Van daaruit verzorgen zij op de eerste plaats eerstelijns hulpverlening. Burgers die vragen stellen waarvoor niet zo meteen een antwoord te vinden is in de aanwezige informatiedatabank, worden later teruggebeld. Voor hen contacteert het front office eerst het back office.

De Vlaamse Infolijn werkt altijd in overleg met de betrokken diensten van de Vlaamse overheid, en garandeert dus altijd gevalideerde informatie. 'Elke dienst bepaalt zelf hoe gedetailleerd de informatie is die aan de burger wordt verstrekt'.

De Vlaamse Infolijn bouwt haar databank dagelijks uit. 'Wij nemen dagelijks de kranten door om zoveel mogelijk te kunnen anticiperen op de actualiteit en zoeken onmiddellijk naar antwoorden op nieuwe vragen die gesteld zullen worden die dag. Als communicatiedienst vinden wij het belangrijk om uit te gaan van de vragen waarmee de burger worstelt. De administratie denkt (nog altijd te veel) vanuit haar eigen aanbod en structuren'.

Op 10 maart 1999 ging - na een intensieve voorbereidingsperiode - de Vlaamse Infolijn van start. Die moest de burger beter bekend maken met de Vlaamse overheid. De Vlaamse Infolijn kreeg de opdracht om uit te groeien tot een toegankelijke en betrouwbare gids door de overheid, een telefonisch informatieloket voor wegwijsvragen of eerstelijnsinformatie. En zij wou de overheid ondersteunen in haar voorlichtingsbeleid.

De Vlaamse Infolijn is er op amper twee jaar tijd in geslaagd uit te groeien tot een essentieel onderdeel van de Vlaamse overheidscommunicatie. De Vlaamse Infolijn kan indrukwekkende

groecijfers voorleggen: van 104.000 oproepen in het eerste jaar naar 217.580 in het tweede. Zij is een onmisbaar instrument bij de ondersteuning van de meeste voorlichtingscampagnes van de Vlaamse overheid. Bovendien verzorgt ze steeds meer de telefonische opvang van sectorale of thematische infolijnen zoals de Infolijn Onderwijs, de Vlaamse Belastinglijn en de Dopinglijn. Door haar steeds belangrijker functie als informatieloket van de Vlaamse overheid is het project Vlaamse Infolijn een belangrijke stap in de richting van de geïntegreerde overheidsloketten.

In haar tweede werkingsjaar kreeg de Vlaamse Infolijn 217.580 oproepen te verwerken, dat is gemiddeld 874 oproepen per dag. Dat is méér dan een verdubbeling van het aantal oproepen ten opzichte van het eerste werkingsjaar. Daarnaast behandelde de Vlaamse Infolijn in het tweede werkjaar 4.440 schriftelijke vragen, waarvan de grote meerderheid per mail werden gesteld. De website werd 277.572 keer bezocht.

Het merendeel van de vragen ging onder andere over:

bouwpremies
aanmoedigingspremie loopbaanonderbreking
het gratis waterbesparend apparaat
gratis busvervoer 65+
onroerende voorheffing
bouwen
huurderproblemen
verkiezingen
dienstenchèques
federale en Vlaamse ministers
kijk- en luistergeld
ouderschapsverlof
de verzekering tegen inkomensverlies
controle van stookolietanks.

De Vlaamse Infolijn ondersteunt ook regelmatig campagnes van de Vlaamse overheid. Een greep uit het aanbod uit het verleden: Vlaanderendag, Museumdag, Dag van het park, Weekend van de compostmeester, Volwassenenonderwijs, Week van het bos, de millenniumbug.

Praktisch

De Vlaamse Infolijn is bereikbaar elke werkdag van 9 tot 19 uur op nummer 0800/3 02 01. Zij is ook te bereiken via een deelsite www2.vlaanderen.be/infolijn onder de vleugels van de koepelsite www.vlaanderen.be. De surfende burger vindt er heel wat kant-en-klare informatie.

“papa, moeten alle mensen in de wereld zich kleden zoals wij?”

“Nee, want **BASF** zorgt ervoor dat de huizen prima geïsoleerd zijn.”

BASF isoleert perfect tegen koude, warme en lawaai. Styropor[®], Neopor[®] en Styrodur[®] isolatie van *BASF* wordt dan ook overal ter wereld gebruikt.

Hierdoor daalt het brandstofverbruik per jaar met maar liefst twee miljoen ton en blijft het milieu gespaard van vijf miljoen ton CO₂.

Als alle huizen zo geïsoleerd waren, zou de CO₂-uitstoot van huisverwarming met 70% afnemen.

Met *BASF* beschermt men dus niet alleen zijn woning, maar bestrijdt men ook de opwarming van onze planeet.

BASF Antwerpen N.V.
Haven 725
Scheldelaan 600
2400 Antwerpen
www.basf.be

Innovatief denken. Verantwoordelijk handelen.

Chemische producten - Kunststoffen en vezels
Kleurstoffen en veredingsproducten
Gewasbescherming en voeding - Olie en gas

BASF